

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

EEN GOUDEN FEEST

DEZER DAGEN WERD IN DEN HAAG HERDACHT, hoe een halve eeuw geleden een Zondagsschoolarbeid werd begonnen in het dorp Scheveningen, dat nu sinds jaren tot de gemeente 's-Gravenhage behoort.

We wenschen hier allereerst te gedenken den oprichter van de eerste Zondagsschool te Scheveningen, die een kwart eeuw geleden ontsliep: Cornelis Hermanus Voorhoeve.

Als jonge man van drie-en-twintig jaar in Den Haag gekomen, zocht hij een werk te beginnen onder kinderen. En met ijver en liefde vatte hij den arbeid op onder de visscherskinderen, onder wie toen ter tijd in Scheveningen door nog niemand op deze wijze werd gewerkt.

Tegenstand ondervond hij van moderne zijde. Zóó, dat de schoollokaliteit op een Zondag voor hem en de honderd kinderen, die hij had vergaderd, werd gesloten. Maar hij vertrouwde op zijn God, die hem niet beschaamd maakte. Reeds den volgenden Zondag werd hem door den reeder Pleijsier diens schuur aangeboden, waar hij drie maanden Zondagsschool mocht houden. Deze reeder maakte in dien tijd de aangelegenheid aanhangig in den Raad. Geroepen om zich te verantwoorden, werd hem door den voorzitter van den Raad, voor welken hij moest verschijnen, gevraagd, of hij eens voor hen vertellen wilde, zooals hij het voor de kinderen deed. Men had hem namelijk beschuldigd, dogma te prediken onder de kleinen. Opziende tot zijn Meester, kwam hem opeens de geschiedenis van David en Goliath in de gedachte. Hij vertelde die eenvoudig en kinderlijk. En toen hij geëindigd had, werd hem verzocht, de zaal even te verlaten. Toen hij teruggeroepen was, zeide de Voorzitter: „Mijnheer Voorhoeve, wij hebben u begrepen: David heeft Goliath verslagen! Voortaan moogt u ongehinderd en om niet de schoollokaliteit gebruiken.” Merkwaardig! Met die bedoeling was de geschiedenis allermintst verteld. Maar God leidde het zoo. En de gevolgen zijn geweest, dat nog altijd de oude privileges gelden, en dat daar nu in Scheveningen negenhonderd kinderen elken Zondag onderwijst ontvangen in de Bijbelsche Geschiedenis.

Ruim vijf-en-dertig jaar geleden mochten mijn broer Herman en ik óók zulk een arbeid in Den Haag, die reeds meer dan vijftien jaar zeer klein bestond, in nieuwe omgeving helpen uitbreiden. En vele trouwe arbeiders gaven en geven hun krachten aan dit groote werk onder kinderen. Elken Zondag hooren, in deze Zondagsscholen samen, nu wel vijftien-honderd kinderen, het heerlijke Evangelie.

En er is nog één getuige over van den beginne: de oude Hofland, in Scheveningen, die wel nooit vertelde, maar die altijd trouw als oppasser dienst deed, en wonderbaar door God is gezegend en gesterkt.

Er is dus alle reden, om een dankdag te hebben. Ook als we aan den oogst denken. Want van vele kinderen hebben we gehoord, dat die Zondagsscholen hen tot zegen waren. Maar voornamelijk toch, als we zien op het voorrecht van het zaaiwerk, vijf-en-twintig-honderd Zondagen achtereen geschied, onder zoo vele kinderen, en daardoor ook in zoo vele gezinnen.

Gode de eer en de dank!

IN DEN GREEP VAN MAMMON

DOOR L. PENNING

HET WAS INDERDAAD EEN INGEWIKKELDE kwestie, die nog een langen start kon hebben; en in „Het Hof van Holland,” waar ook de Sociëteit was, werden er langdurige gesprekken over gehouden, terwijl Delx gaarne bereid was, om ieder, die er naar vroeg, tekst en uitleg te geven.

Als men hem wilde gelooven, dan was de zaak zóó simpel, zóó eenvoudig, dat men eigenlijk niet kon begripen, waarom er zoo'n drukte over werd gemaakt. Het was een geldkwestie. Delx stond in rekening-courant met een der eerste banken van de naburige stad en had een keer om dertien duizend gulden gevraagd. De kassier had de rekening-courant nagezien en geantwoord, dat Delx ruim vier duizend gulden te goed had; die kon hij krijgen, terwijl de negen duizend gulden eveneens beschikbaar waren, mits twee soliede borgens teekenden.

Delx had groote oogen opgezet. Hij had voor zes weken, op een marktdag, tien duizend gulden in deposito gegeven; er was geen geld afgenomen, en hoe ter wereld kon hij, daar er van vroeger ook nog een creditpost van ruim drieduizend gulden stond, dan maar vier duizend gulden te goed hebben!

Weer keek de kassier de boeken na; het kasboek wees uit, dat Delx op den bewusten marktdag één duizend gulden had gebracht.

„Dan deugt uw boek niet,” riep Delx.

Zijn vrijmoedigheid was onbegrensd, en in het dorp stond hij bekend om zijn grooten mond. Daarom hadden de dorpsmensen niet gaarne ruzie met hem; daar waren slechts enkelen, die hem aandorsten.

Delx tastte in zijn zak en haalde de kwitantie uit de portefeuille. De letters van het bedrag waren niet ingevuld; het was vermoedelijk een verzuim geweest, veroorzaakt door de groote drukte, maar wel degelijk stond ter zijde links het cijfer: f 10.000.—

De kas van dien marktdag werd nagezien. Indien er negen duizend gulden was overgeschoten, dan zou de zaak opgehelderd zijn, maar de kas klopte.

De kassier ging met de kwitantie naar den directeur, terwijl Delx stond te stampen van ongeduld voor het loket. En toen de kassier met de kwitantie terugkwam, bevond Delx zich daar te midden van een aangroeiende groep klanten, die met open ooren en brandende nieuwsgierigheid luisterden naar den timmerman, die met een breed gebaar en scherpe kritiek stond te verhalen, wat hij op dit zoo secure kantoor moest ervaren.

Daar moest een einde aan komen; deze man bracht den goeden naam der bank in opspraak.

„Hier is de kwitantie terug,” zei de kassier; „wil u mij even volgen naar de directeurskamer?”

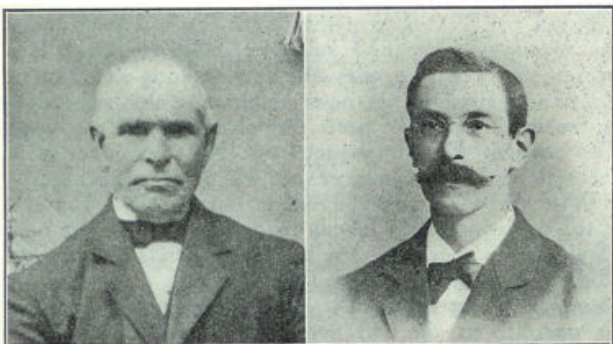
Delx vond het onnoodig — de kwitantie veranderde er toch niet mee. Maar toen een dorpsgenoot, met wien hij vroeger hooge woorden had gehad, de nuchtere opmerking maakte, dat hij toch gerust kon gaan, indien zijn zaak zuiver stond, was hij den kassier gevolgd.

De directeur was een man van veel ervaring; scherpzinnig en gevat. Delx was met dien man nog niet klaar.

„Neem een stoel!” zei de directeur op jovialen toon.

„Ik heb geen tijd,” was het norsche antwoord; „ik kan het staande wel af.”

„Goed — dan staande!” zei de directeur. „Mag ik de kwitantie nog eens zien?”

De oppasser-deurwachter
W. Hofland, nog in leven.

De oprichter
C. H. Voorhoeve, in 1901 ontslapen.